

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N. G. P.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Radkou Čadovou,
sídlem Májová 608/23, Cheb,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-942/ZA-ZA11-HA13-2025 ze dne
20. 10. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Žalobce podal dne 20. 8. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Měl obavu, že by po návratu do Vietnamu byl vystaven zájmu policie a uvězněn. Vietnamu opustil v roce 1982 a od té doby žije na území nynější České republiky. Na začátku roku 1991 byl ve Vietnamu na návštěvě a napsal několik dopisů, v nichž kritizoval tamní komunistický režim. Dopisy poslal do novin, ale ty je nikdy neotiskly. Dozvěděla se o tom policie, která ho navštívila doma a řekla mu, že když ještě něco napíše, tak půjde do vězení. Následně dostal předvolání k soudu, přičemž mu byl uložen podmíněný trest ve výměře 6 měsíců. Zůstal ještě cca 7 měsíců ve Vietnamu, pak jej bez problému opustil. Chtěl v České republice zůstat, neboť tu žije jeho rodina. Zejména odloučení od nezletilé dcery (16 let) by oba nesli těžce.
2. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona o azylu neudělil. Je nutné zdůraznit, že se jednalo již o druhou žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Původní žádost ze dne 15. 5. 2003 žalovaný také zamítl. Následnou žalobu zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 55 Az 721/2003-30 ze dne 31. 8. 2004. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 Azs 536/2004-64 ze dne 27. 6. 2005 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními body. Krajský soud v Brně následně řízení zastavil, neboť nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce.
3. Žalobce chtěl v rámci nynějšího řízení legalizovat svůj pobyt na území ČR, neboť zde chtěl zůstat se svými dětmi a vnuky. Do Vietnamu se nechtěl vrátit, jelikož tam nemá žádné zázemí a obává se potíží s komunistickým režimem. Žalovaný vyhodnotil azylový příběh žalobce jako účelový, a tudíž zcela nevěrohodný. V roce 2003 v rámci pohovoru ke své první žádosti žalobce žalovanému sdělil, že proti němu nikdy nebylo vedeno trestní stíhání. Neměl ani problémy s odchodem z vlasti a neměl žádné potíže s tamními státními orgány. Rovněž uvedl, že veřejně nikdy neprojevoval nesouhlas s tamními poměry. Tato tvrzení byla v rozporu s tím, co žalobce uvedl nyní. Co se týče rodinných vazeb žalobce na území, ty nebyly relevantní pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce brojil žalobou, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce nesouhlasil s tím, že jeho azylový příběh je účelový, neboť se o kritice režimu ve Vietnamu nezmínil již ve své první žádosti v roce 2003. Skutečnost, že žalobce v roce 1991 po kritice režimu neměl žádné potíže, samo o sobě neznamená, že by žalobce potíže nemohl mít v současné době. Měl za to, že mu měla být mezinárodní ochrana udělena podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Námitka týkající se komunistického režimu ve Vietnamu byla obecná a bylo nutné zdůraznit dobu, která uplynula od tvrzeného incidentu, tedy více než 30 let. Existence rodinných vazeb sama o sobě nezakládá právo žalobce na setrvání na území České republiky. Co se týče návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, žalovaný byl toho názoru, že odkladný účinek má žaloba ze zákona.

III. Procesní úvahy soudu

Odkladný účinek žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

6. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť se ztotožnil s názorem žalovaného, že žaloba má odkladný účinek ze zákona. Žalobce byl zároveň o tomto závěru soudu informován, na což nijak nereagoval.
7. Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu má podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), d), f) a g), žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 2 a 3, žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g).
8. Napadené rozhodnutí nespadá do výše uvedeného výčtu výjimek, dle nichž žaloba nemá odkladný účinek. Žalovaný posuzoval žádost žalobce věcně. Žaloba tak měla odkladný účinek ze zákona.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba není důvodná. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že azylový příběh žalobce se jeví jako účelový, a tudíž nevěrohodný. Ani rodinné vazby žalobce na území České republiky nemohou být samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě.
10. Z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu přichází ve věci žalobce do úvahy toliko odůvodněný strach z pronásledování státními orgány ve Vietnamu pro zastávání určitých politických názorů ve státě [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. Sám žalobce ostatně na tuto právní kvalifikaci odkázal.
11. S otázkou existence odůvodněného strachu z pronásledování se žalovaný vypořádal řádně. Zohlednil zejména skutečnosti, které žalobce uvedl v rámci žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2003 a v roce 2025, přičemž tyto vzájemně porovnal a dospěl ke správnému závěru, že obsahovaly zjevné rozdíly. Žalobce v žádosti z roku 2003 uvedl, že z Vietnamu odcestoval, neboť se v Evropě měnily režimy. V roce 2001 utrpěl úraz. Z toho důvodu si nestihl prodloužit platnost dokladů. Rovněž zdůraznil, že zde má dvě děti a přítelkyni. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do vlasti, odpověděl, že tam dlouho nebyl a nemá představu, zda se má něčeho obávat. V rámci následného protokolu uvedl, že ve Vietnamu nikdy neměl problémy s tamními státními orgány, neměl ani potíže, když odcestoval ze země. Návratu do Vietnamu se neobával, ale nechtěl zde nechat své dcery. Ve Vietnamu ani v České republice neprojevoval nesouhlas s vietnamským režimem. Tyto skutečnosti jsou v rozporu s tím, co žalobce uvedl v rámci řízení o nynější žádosti. Svůj azylový příběh založil na tom, že v roce 1991 napsal dopisy, v nichž kritizoval režim ve Vietnamu. Na základě toho jej měla kontaktovat policie a vyhrožovat mu. Zároveň mu měl být uložen trest. Nynější tvrzení žalobce jsou tedy zcela opačná těm, co žalobce uváděl v rámci své první žádosti. Soud tak přisvědčil žalovanému, který azylový příběh shledal nevěrohodným.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce o mezinárodní ochranu žádal z důvodu, aby v České republice mohl zůstat se svou rodinou. Jak sám uvedl, ve Vietnamu už nikoho nemá. Soud i v tomto ohledu souhlasí se žalovaným, že rodinné vztahy na území České republiky nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplňuje znaky pronásledování či vážné újmy (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 186/2022-48 ze dne 15. 2. 2024).

V. Závěr

13. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. března 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce